

Forhold, der er overladt til Contractsfriheden, og jeg troer, at man uden at søge med stor Lethed vil kunne paavise lignende Ubilligheder, der ere foresaldne paa Selveiergods, som dem, man kan paavise med Hensyn til Fæstegods. — Til Slutning maa jeg endnu kun gjentage, at for mig og for Regjeringen er Loven af 19de Februar 1861, om ikke Slutningen paa, saa dog, den foreløbige Afslutning af dette Forholds Ordning. Saaledes som jeg opfatter de dengang førte Forhandlinger, var det fra alle Sider erkjendt, at denne Lov maatte have Tid til at virke og til at vise sine Frugter, før der kunde blive Tale om at gaae videre, og Tiden dertil kan jeg ikke erkjende, for at være kommen allerede nu, 5 Aar efterat hiin Lov er udkommen.

Christensen: Egentlige Discussioner ved Forspørgsler, og især ved Forspørgsler om saa store og vanskelige Forhold som det her foreliggende, maa jeg tilstaae, at jeg i det Hele taget er en Modstander af. Det kunde derhos endnu mindre falde mig ind at vidtløftiggjøre Forhandlingerne under en Forspørgsel, der som denne er rejst rimeligviis i den yderste Time af vor Samværen. Men den ærede Indenrigsminister har udtalt sig paa en saadan Maade om den Grundlovsparagraf, der er nævnt i Forspørgslen, at jeg dog troer at sthybe Sagen og at sthybe Grundloven, i hvis Tilblivelse jeg har havt min Deel, bestemt at udtale, at jeg er overbevist, ikke blot om, at den Fortolkning af denne Grundlovsparagraf, som den ærede Indenrigsminister har vedkjendt sig, er urigtig, men ogsaa om, at en saadan Forstaaelse af denne Paragraph — man sammensjætte nu Folke-representationen, som man vil, — efter al menneskelig Sandsynlighed ikke vil kunne bringes til at blive den almindelige eller til at faae endog blot en ringe Blerthed for sig. Jeg frygter den derfor ikke, og jeg skal heller ikke opholde mig videre ved den. — Da jeg har faaet Ordet, maa det være mig tilladt at stalle den ærede Forspørger, fordi han dog har stallet eet praktisk Resultat tilstede af denne korte Session, og det netop i den her omhandlede Sag, det nemlig, at det Ministerium,

der som Skjoldbemærke fører en varm Stræben efter at lufte alle Landboere og alle Landbointeressers sammen i en inderlig, sjon, harmonisk Forening, at det har kunnet opstille den Fortolkning af og give den Erklæring med Hensyn til Loven af 19de Februar 1861, som den høitagtede Indenrigsminister her har givet. Han vilde meget misforstaae mig, dersom han troer, at jeg ikke føler det Anerkjendelsesværdige i den aabne og mandige Vedgaaelse, som han her er fremkommen med, men han vil heller ikke fortænke mig i, at jeg til en vis Grad glæder mig over, at denne Udtalelse har fundet Sted netop i dette Dieblis og netop saa kort, efterat den saa sjonne og saa livsfriske Forening af 10de October er bleven stiftet, hvilken skulde danne en ny Era med Hensyn til vore Landbosforholds Udvikling, navnlig ogsaa med Hensyn til deres politiske Udvikling.

Formanden: Jeg maa dog beklage, at den sidste Tale bragte en Sag, der ligger aldeles udenfor det, der er under Forhandling her i Thinget, ind under Discussionen, og jeg maa anmode om, at denne Gjensand ikke bringes videre paa Bane.

Indenrigsministeren: Den ærede Forspørger har selv i sin Henvendelse til Ministeriet erkjendt, at dettes enkelte Medlemmer i Gjæringen have viist, at de sætte Priis paa Fæstegodssets Overgang til Selveiendom, ved for deres eget Bedkommende at afhænde Fæstegods. Jeg troer altsaa, at der, hvad det Punkt angaaer, om Regjeringens enkelte Medlemmer ere eller ikke ere Venner af Selveiendom i Sammenligning med Fæsteforholdet, ikke kan være nogen Tvivl tilstede. Det var dog ikke blot for at bemærke dette, at jeg har begjært Ordet, men nærmest paa Grund af de Ytringer, som den sidste ærede Tale henvendte til mig med Hensyn til Forstaaelsen af Grundlovens § 98. Det ærede Medlem blev syntes det mig, Bevist sig for, at jeg skulde have misforstaaet denne Paragraph. Han beklagede kun, at jeg havde forstaaet den paa en, som han paastod, aldeles forkeert Maade; men Bevist for, at dette virkelig skulde forholde sig